demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

LCR

Lliga Comunista Revolucionària — Països Catalans, Setembre, 1986 — Nº 48 — Preu: 25 Ptes./1,50 FF.

DE TXERNOBIL A ASCÓ

Un cúmul d'errors, descuits i infraccions de les normatives de seguretat han provocat, segons que indica l'informe oficial soviètic, el més gran accident nuclear de l'història. Hans Blix, director general de l'OIEA(1), expresava el desencís dels qui, després de molts anys de difondre que l'energia nuclear és segura, s'han d'enfrontar al desastre de Txernòbil: "Em temo que el públic en general no es creurà a partir d'ara cap afirmació que el risc d'un accident greu es tan petit que és quasi despreciable".

De l'informe oficial s'en desprenen algunes dades esgarrifoses (6.250 morts en els propers 70 anys —dáltres *experts* parlen de 24.000—; nivells de radiació de 400 rem(2) després de l'explosió; la zona evacuada no tornarà a ser habitada fins d'ací 4 anys; etc.). Donen ideia de l'abast real de la catàstrofe de Txernobil; un accident nuclear *mitjà*, quines radiacions han cobert extensions de milers de Km2, ha provocat perdues econòmiques elevades i causat danys irreparables en la salut de milions de persones.

La reunió extraordinària de l'OIEA celebrada a finals d'Agost a Viena i sota una ideia expresada amb claredat pel Sr. Blix ("En un moment en que el 15% de tota l'energia elèctrica produida en el món es d'origen nuclear, pot dir-se que s'ha aconseguit el punt de no retorn"), ha conclós que han de millorar la seguretat de les instalacions, prevenir els riscos dels factors humans en la fase d'enginyeria i disseny de les centrals, homologar les normes de prevenció i control de les radiacions i els seus efectes sobre persones i medi ambient. Es a dir, aprofondir l'opció energètica nuclear.

Aquesta decidida opció nuclear, expresada pel llibre blanc de la Conselleria d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya que preveu pel '92 un consum d'electricitat d'origen nuclear del 70% del total de la producció, explica el particularment desgraciat funcionament de la central nuclear d'Ascó; el segon grup del cual resta, fins avui, en "aturada freda" després de la repetició de quatre fallades en las vàlvules d'aillament de l'aigua d'alimentació en els darrers dos mesos.

La central nuclear d'Ascó ha estat centre de la polémica nuclear des de l'inici del projecte. El 30 de setembre del '82 (un any abans de la posada en marxa del primer grup, el 29.8.83) es va donar a coneixer "l'informe Bremen" que aporta dades sobre les conseqüències d'un accident nuclear, que resulten, no ja de la manca de seguretat de l'instal.lació, sinó del propi emplaçament de la nuclear. Donades les característiques geogràfiques de la vall d'Ascó —a la ribera de l'Ebre i rodejada de terres altes—, s'incrementa el risc sobre la població circundant. A més, la central està ubicada en un terreny procliu als esllavissaments de terres (les electriques gasten molts diners en els estudis de prevenció d'una empresa francesa).

Ascó I, que tornarà a conectarse amb la xarxa elèctrica a mitjans de setembre, un cop recarregat 1/3 de l'urani necessari pel funcionament del grup (75 tones), acumula 18 aturades de seguretat en el seu primer any. Moltes de les quals son degudes a fallades en les vàlvules de seguretat.

Per la seva banda, Ascó II ha acumulat 12 aturades des del 23.10.85. El que ha decidit al CSN a decretar la paralització ha estat que aquesta avaria, en el cas de produir-se una fuita a l'edifici de contenció, provocaria que les substancies radioactives sortissin a l'exterior. Altrament, l'investigació ha permés comprovar que en cas d'emergencia greu un dels sistemes de seguretat de la planta no hagués funcionat.

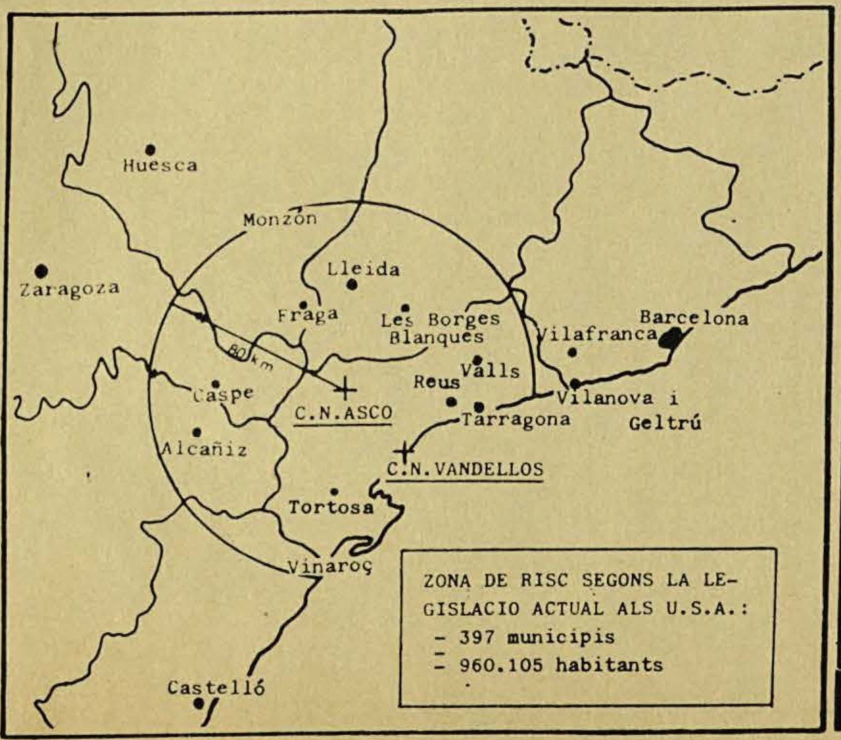
Les electriques, "soto voce", consideren que la relevància donada a l'avaria es exagerada; no expliquen que cada dia deixen de facturar 150 milions i hauran d'afrontar un exercici de molt baixa productivitat.

Per la seva banda, els batlles de les comarques afectades exigeixen l'ampliació a 30 km. del radi del plà de protecció del Plà d'Emergència Nuclear de Tarragona i un debat al Parlament de Catalunya sobre seguretat nuclear. Obliden la conclussió final (i sol.lució definitiva) de "l'informe Bremen": Cal la paralització immediata de la central nuclear d'Ascó.

David

(1). OIEA: Organització Internacional de l'Energia Atòmica.

(2). REM: Dosi de radiació absorvida per un organisme. Amb 300 rem el 50% de les persones moren en un mes.

Editorial

SANT BOI: DEU ANYS DESPRÈS

Ara fa deu anys varem aconseguir imposar la primera commemoració autoritzada de la Diada Nacional des de la fí de la guerra civil. A Sant Boi, l'11 de setembre del 1976 ens varem aplegar desenes de milers de persones en lluita per les Llibertats Nacionals, per l'Autodeterminació, per la plena Sobiranía. En el 1976 encara tot era possible i així ho entenien els treballadors i treballadores de totes les procedències que hi van donar suport, des d'uns sindicats i uns partits encara en la il.legalitat. Però ja fa deu anys una cosa era la voluntat de lluita present a l'abarrotada Plaça de Catalunya de Sant Boi, i un altra de diferent la voluntat present a la majoria dels parlaments i les seves actuacions posteriors. Un any més tard un dels oradors a Sant Boi en una intervenció al Fossar de les Moreres va dir una frase que reflexava la situació del moment: "Que la prudència no ens faci traidors".

L'any 1977 és conegut com la Diada del milió, una data històrica per les llibertats de Catalunya. La "prudència" va anar presidint les actuacions dels oradors d'aquella mítica Diada. Primer la cessió de la Generalitat a en Tarradellas (ara ja Marqués en lloc d'Honorable), desprès la Constitució i un Estatut que n'es presoner del centralisme que l'informa i, encara per si faltava oli al pa, les LOAPAs amagades que vivim avui.

Moltes coses han canviat des d'aquell Sant Boi de fa deu anys, però a moltes i a molts encara ens resta la il.lusió de la lluita, la voluntat política d'aconseguir tot el que resta encara pendent, que és molt, la plena Sobirania Nacional, l'Autodeterminació, el dret a l'Independència, la reunificació dels Països Catalans...

Així, enguany, mentre uns tornen a Sant Boi a recordar la "prudencia", d'altres anirem cap el monument d'en Rafael de Casanoves amb la il.lusió de la gentada que omplia la plaça ara fa deu anys.

Els incendis de boscos

LA NACIÓ CREMADA

Un estiu darrera l'altre veiem com el món de l'ecologia es posa tristament d'actualitat. En un sol cap de setmana es cremen centenars d'hectàrees dels cada cop més reduits espais forestals.

Les negres estadístiques dels darrers 10 anys (1976-1985) ens indiquen la pèrdua total de 180.736 hectàrees (només en el Principat de Catalunya).

Ara bé, el problema dels incendis forestales, malgrat la seva inqüestionable gravetat, no és, ni de bon tros, l'única incidència negativa a què estan exposats, si no que n'hi ha d'altres igualment greus a les guals hom no dóna la importància que es mereixen; potser a causa de no tenir un ràpid desenllaç fatal que origina una notícia de catàstrofe pública de gran difusió.

Heus aquí un ràpid enumerat:

Un tractament únicament productivista del bosc que ha comportat tales d'arbres massa joves, aclarides excessives, estessades, procediments uniformes als plans i als rostos pronunciats, etc. Això no és solament culpa dels propietaris, sinó que està fomentat pels òrgans de l'Administració a qui pertoca actuar a l'inrevés.

Relacionat amb l'anterior, un repoblament gairebé exclussiu a base de coníferes (pi blanc, pi roig, avet) en detriment de les espècies frondoses. L'obsessió per suprimir alzines, roures, o faig, ha atès cotes increïbles.

S'afavoreix així la aparició de les plagues com ara la processionària, i mès greu encara és la introducció d'espècies exòtiques com ara l'eucaliptus.

La poca rendabilitat de molts boscos ha fet que o bé s'hagin abandonat del tot, o bé que quan es tallen s'aprofitin únicament els troncs dels arbres i es deixin les capçades senceres sense retirar, cosa que constitueix una de les causes més importants d'incendis.

La qüestió de les urbanitzacions: haver urbanitzat el bosc, haver convertit el patrimoni forestal en jardins privats de torres de vacances, és un dels disbarats més grans que s'ha comés en els ultims anys.

L'obertura de vials, tant per explotar el bosc com per accedir a les urbanitzacions, amb amplades desproporcionades, sense cunetes, i sense ni tan

sols tenir en compte la inclinació del terreny.

Com a conseqüència del punt anterior, accés generalitzat de milers i milers de ciutadans que poden arribar, amb el seu automòbil fins a l'interior dels boscos, sobretot els caps de setmana, augmentant així el risc d'incendi a més de facilitar la tasca als piròmans en els incendis intencionats.

Un cas concret d'aquest accés és el de les motos de trial, que no sols circulen per les pistes sinó per qualsevol indret, destruint la vegetació, augmentant el perill d'incendis. Totes aquestes incidències tenen efectes catastròfics per a la fauna en destruir el seu hàbitat.

La involució del bosc provocat pels incendis, la supressió del sotabosc, les aclarides excessives, els arrossegaments de troncs, les pistes, la circulació de motos, etc., reporten una disminució de la retenció de l'aigua que trastoca el curs normal del sistema aquàtic (riuades, petits canvis climàtics, etc.) i provoca l'arrossegament dels materials del sòl que origina el problema més greu de tots: l'erosió. La pèrdua del sòl és quelcom irreversible, si més no a escala humana, i si no hi ha sòl no hi pot haver ni bosc ni plantes.

Tots els mals que hem enumerat tenen moltes causes, però ras i curt n'hi ha una que és l'origen de tot: mai no hi ha hagut al nostre país una política forestal seriosa, mai la planificació no ha aparegut enlloc.

Aquesta política forestal que neclamem, des de fa anys, no pot aturarse en la defensa estricta de la vegetació, enfront dels incendis, les tales i les motos, i cal començar a bastir un ampli suport popular al moviment ecologista que pugui afrontar amb èxit concentracions prou nombroses, com la del dia 7 a Montserrat i que impliquin a grups persones i entitats cíviques en la lluita ecologista, que ens duguin a aturar, conjuntament i amb àmpli suport popular, els grans interessos econòmics que a tall d'exemple i, només en el darrer any, han fet possible:

—la posta en funcionament d'Ascó II i malgrat les successives fallades no s'hagui suspès el seu funcionament, ni s'hagui informat publicament de la situació actual de la central.

—la tala d'una important franja del Massís del Montseny per a desplegar un ramal de la línia d'alta tensió que travessa l'àrea del Parc Natural. (Disposant de tots els permisos pertinents).

—la celebració de la prova motociclista internacional "6 dies d'Enduro" a la Cerdanya dins del Parc Natural del Cadí-Moixeró. (Compta amb el consentiment de la Generalitat de Catalunya, la Diputació, i dels Ajuntaments afectats)

—continuar, els efectes de la pluja àcida provocada per la Central Tèrmica de Cercs.

—desplegaments de maniobres militars a l'Illa de Cabrera (Illes Balears).

—i que el proper desembre permetrà la proliferació de la venda del Boix Grèvol (espècie especialment protegida) que, com en anys anteriors, es vendrà a l'engròs en les naus de Mercabarna i al detall en molts punts de ciutats i pobles.

Núria Camps i Vidal
Membre de la Plataforma Ecològica

	SUPERFÍCIES CREMADES (Has.)			SUPERFICIES REPOBLADES (Has.)		
ANY	MATOLL	BOSC	TOTAL	TOTAL	%SOBRE SUPERFICIE CREMADA DE BOSC	%SOBRE SUPERFICIE CREMADA TOTAL
1976	6.838	8.314	15.152	2.720	32'7	17'9
1977	1.025	773	1.798	2.654	343'3	147'6
1978	22.218	9.452	31.670	2.121	22'43	6'7
1979	6.170	14.206	20.376	4.277	30'1	20'9
1980	8.138	17.623	25.761	2.559	14'5	9'9
1981	4.099	15.200	19.299	2.234	14'6	11'5
1982	7.308	11.183	18.491	3.791	33'8	20'5
1983	8.818	16.277	25.095	2.166	13'30	8'6
1984	5.935	3.830	9.765	300	7'8	3'0
1985	5.568	7.761	13.329	1.368	17'6	10'2
TOTAL	76.117	104.619	180.736	24.190	23'12	13'3

Avortament lliure i gratüit

EL DRET DE LES DONES A DECID!R

El 7 de Juny el moviment feminista, en plena campanya electoral va fer públic a tot l'Estat Espanyol que estava fent avortaments, els grups de dones varen donar les proves i les seves raons.

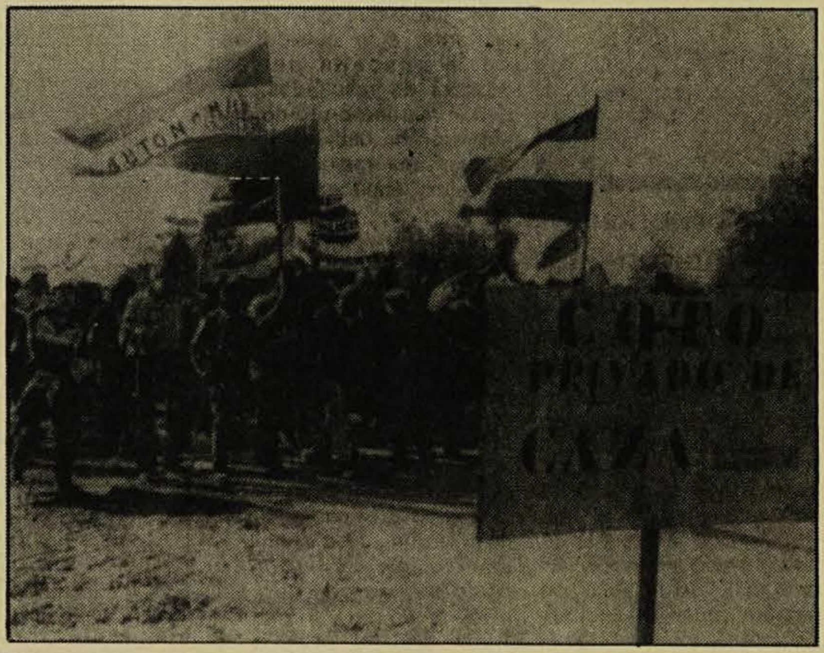
La llibertat de les dones passa pel dret a decidir sobre el propi cos, essent elles les úniques responsables. Aquests avortaments eren doncs testimoni fonamental de que la llei del PSOE, els metges i una gran part de la societat no reconeix aquest dret, sinó que el reprimeix durament, i plantejava el debat al cor mateix del que és el feminisme; fins que es reconeixi que les dones no hem de ser malaltes mentals per a poder avortar, qualsevol llei i la seva aplicació serà un entrebanc per les dones, i dependrà de la interpretació dels metges i els governs que l'apliquen, en alguns casos com a l'Estat espanyol, vergonyós, hipocrita i masclista.

Una fundació privada, "Salut i Familia", s'ha creat aquest estiu avalada per dones "socialistes", "comunistes", "nacionalistes", de caire reformista... Què pretén? Aconseguir que en aquest país es pugui avortar fent una interpretació àmplia d'aquesta llei, i aconseguir augmentar el nombre d'avortaments legals... Aconseguir que el tres per cent de dones que han d'avortar ho puguin fer legalment a la privada o en alguns casos a la pública, pot ser molt tranquil.litzador pel Govern i pot començar a ser una font d'ingressos per la privada, que ja s'està forrant a la clandestinitat, peró per a la majoria de les dones continuarà essent una bufetada (una mica més ensucrada) contra el seu dret a optar lliurement si volen o no ser mares, a decidir sobre el seu propi cos, un dret que implica necessariament que sigui la xarxa sanitària pública la que posi sense entrebancs a la seva disposició els medis suficients per a fer-ho possible d'una manera digna, i a totes les dones que ho demanin.

Aquest és el nostre camí, amb el moviment feminista ens seguirem arrenglarant contra les lleis masclistes i també per aclarir per a quina llibertat estem lluitant. **Les dones parim les dones decidim.**

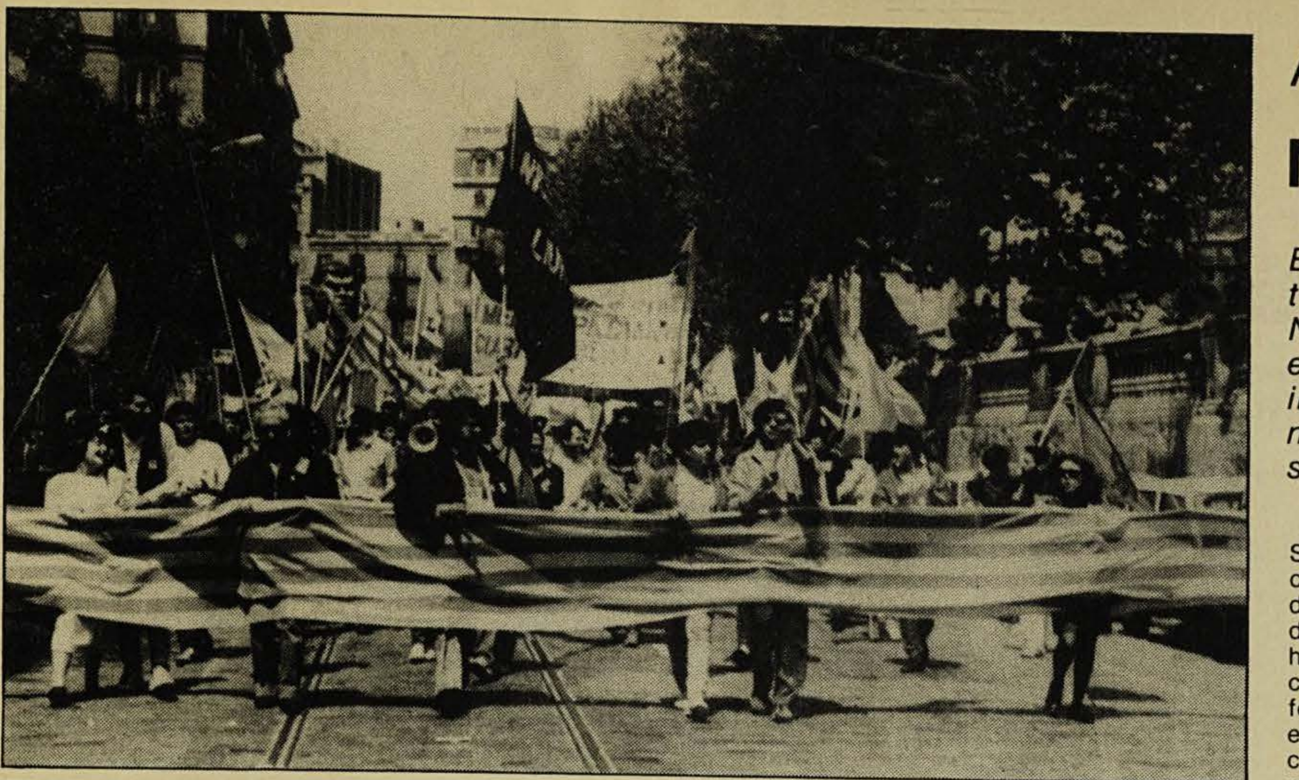
Montserrat Cervera

PAÏSOS CATALANS AMB ANDALUSIA

Enfront l'agressió del govern PSOE als jornalers andalusos:

SOLIDARITAT JORNALERS ANDALUSOS
LA TERRA PER QUI LA TREBALLA

DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

Enguany és el desè aniversari de la primera Diada Nacional, després de la Dictadura. L'Assemblea de Catalunya va convocar aquesta Diada a Sant Boi, amb el lema "per les llibertats, l'amnistia i l'estatut d'autonomia". Més de cent mil catalans hi exigiren el reconeixement dels nostres drets individuals i col.lectius i, d'una manera ben explícita, l'exercici del nostre dret a l'autodeterminació. L'endemà, també farà deu anys, s'acabava a Poblet la perseguida Marxa de la Llibertat, la qual durant tot l'estiu havia mobilitzat més de tres-cents pobles de tots els Països Catalans amb les mateixes reivindicacions de l'Assemblea de Catalunya. L'any 1976 el poble esperava encara que seria possible una ruptura amb la Dictadura i que accediríem ràpidament, d'acord amb les promeses dels moviments i partits democràtics, a la nostra sobirania nacional.

Els partits polítics que enguany volen celebrar, a Sant Boi mateix, aquest desè aniversari, són els qui, en la seva majoria, han frustrat les aspiracions del poble català, consolidades fins i tot amb sang durant la negra nit franquista. Aquests partits polítics i els qui avui dirigeixen la política autonòmica, no estan legitimats doncs, a convocar una Diada Nacional de record històric que significava la culminació d'una trajectòria de lluita popular per a uns objectius que els mateixos convocants d'ara han volgut matar, en tergiversar-los i buidar-los de contingut.

Les forces sotasignades, els neguem, en nom de la coherència, l'autoritat de reivindicar aquella Data de l'Onze de setembre de 1976.

Per això, avui, Onze de setembre de 1986, deu anys més tard, els sotasignats, seguint la línia d'aquella convocatòria:

1. MANIFESTEM el nostre posicionament a favor de l'exercici del dret a l'autodeterminació del poble català i de tots els altres pobles administrats per l'estat espanyol. Aquest dret exigeix el rebuig a les actuals Constitució espanyola i estatuts d'autonomia, que ens prohibeixen accedir a la sobirania nacional i que ens neguen el nostre legítim dret a la independència nacional.

2. MANIFESTEM el nostre compromís per a continuar la lluita a fi que el català recuperi la seva normalitat, com a llengua pròpia i única de la nació catalana. En aquest sentit refusem les recents sentències del tribunal constitucional espanyol que minoritzen encara més les llengües catalana, basca i gallega, i demostren com la imposició de la llengua castellana és l'objectiu d'un estat centralista que s'oposa a qualsevol expressió de sobirania nacional de les nacions sotmeses al mateix estat. Igualment refusem la política lingüística del govern autònom de Catalunya que ha optat per promoure el bilingüisme institucionalitzat —atemptat mortal contra qualsevol llengua minoritzada— i reiterem la nostra petició de dimissió de l'actual Directora General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, per la seva incapacitat i ineficàcia en dur a terme una política mínimament acceptable de normalització lingüística.

3. MANIFESTEM la nostra posició avalada per la majoria de ciutadans catalans, en el recent referèndum, de sortir de l'OTAN i contra la política de blocs. Alhora ens reafirmem a favor del no alineament del nostre país, en una Mediterrània de pau, sense presències militars estrangeres.

4. MANIFESTEM la nostra voluntat de convertir també la Diada Nacional en una data de solidaritat internacional, voluntat ben explícita en anteriors Diades. En concret, enguany ens solidaritzem especialment amb les lluites del poble basc (les extradicions tornen a ser a l'ordre del dia), nicaragüenc (sotmès a la força bruta de l'imperialisme ianqui), xilè (els onzes de setembre ens agermanen en l'aspiració de les llibertats), sudafricà,... i de tants altres pobles que sofreixen les conseqüències de la colonització. La solidaritat internacional la vertebrem dins l'àmbit europeu occidental, en el si de la "Conferència de Nacions Sense Estat de l'Europa Occidental" (CONSEO), que ha nascut després de l'últim Onze de setembre.

5. MANIFESTEM el nostre suport a tots els sectors afectats per les agressions de caire feixista durant els darrers temps i recordem el nostre compromís per assolir el respecte permanent a les llibertats individuals (d'expressió, de consciència, del dret al propi cos,...).

6. MANIFESTEM la nostra posició a favor de l'amnistia dels presos polítics catalans, bascos i gallecs, que lluiten pels drets dels respectius pobles.

7. MANIFESTEM el nostre compromís de lluitar conjuntament contra la greu situació social i econòmica del nostre poble, aguditzada, en el si de la crisis capitalista, pel creixent atur i per la política que duen a terme els governs central i, també, autonòmic.

Per tot això, els sotasignats us invitem a participar en la MANIFESTACIO convocada per la Crida, a les 5 de la tarda, a la Ronda St. Pere/Pl. d'Urquinaona, a Barcelona, el proper 11 de setembre, Diada Nacional de Catalunya. Voldríem que aquesta Diada, a deu anys d'aquella de St. Boi, representés el compromís de tothom d'avançar en la construcció de l'alternativa d'alliberament dels Països Catalans.

El nostre, és un compromís de ruptura envers l'estat opressor i una aportació activa a la reconstrucció nacional de la nació catalana.

Defensem la nostra nació, afirmem el dret a la independència!.

Tots, amb la Crida, a la manifestació!.

Primers signants:

Crida a la Solidaritat en defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes,
Moviment Comunista de Catalunya (MCC),
Moviment d'Esquerra Nacionalista (MEN),
Lliga Comunista Revolucionària (LCR),
Joves Independentistes.

A Ses Illes

NO TOT ÉS SOL

Ens sembla bé que la classe obrera europea tengui a Les Illes un marc natural per a l'esplai. No volem con altres un turisme elitista. El que no ens sembla bé es el model d'esplai que s'ha imposat, en tan que comporta la destrucció de la natura, la proliferació urbanística, i cerca solament els raigs solars i la beguda barata.

Si una de les primeres reivindicacions obreres fou la reducció de jornada cap a les vuit hores d'esplai i altres vuit de somni, hem d'entendre que les vacances constitueixen així mateix un fenómen de la societat basada en l'explotació salarial. La classe alienada dels medis de producció, treballa avui moltes més hores i més productivament que la resta de les classes a la llarg de l'historia. Els drets adquirits en hores d'esplai tenen per contrapartida un increment de la productivitat per hora treballada.

Els patrons han entés molt bé que el descans és indispensable per a mantenir i millorar la capacitat productiva. D'aquí que les vacances constitueixin un període de reciclatge necessari de la ma d'obra. I, encara més, aquest increment de temps "alliberat" ha servit per a la construcció d'un mercat, el de l'esplai dirigit.

Les nostres Illes conformen un marc natural en aquesta direcció de l'esplai dirigit. D'una producció eminentment agraria hem passat al monocultiu turístic, dirigit cap a la classe obrera d'Europa Occidental, que per milers passa l'estiu a les nostres Illes(2). Passa el seu reciclatge físic i psicològic neccessàri per reprendre una activitat productiva fonamentada en la divisió del treball. Es una autentica cura de salut.

Aquest reciclatge s'envolta d'una sèrie de particularitats poc permeses la resta de l'any. El transport individual es substitueix pel transport col.lectiu, avió, vaixell, autocar. Els autobusos municipals que moltes vegades no cobreixen les necessitats de transport dels barris obrers s'adapten a les necessitats turístiques. Els menjars individuals son sempre substituits per menjadors col.lectius dels hotels o restaurants, situació aquesta que no es produeix a la vida diari, i que molts de cops es rebutja. La festa, la barbacoa o les excursions són sobre tot col.lectives.

L'estiu, temps natural de vacances en funció de la productivitat, dóna a la classe obrera les nits més llargues de l'any, una diversió canalitzada cap a la discoteca i la beguda. Llocs on la música estridenta s'imposa a la comunicació i on la beguda, més que mai adulterada, serveixen per fugir. Les ressaques a l'estiu son permeses, quan no interfereixen la normalitat productiva, si bé moltes vegades, la beguda provoca la mort a no pocs turistes, per ofegament a piscines o a la mar, o llançaments des de balcons. Els altres ingredients del reciclatge son lligar bronze a la platja i el sexe. L'activitat sexual, negada moltes vegades pel cansament del treball diari, es revitalitza a les vacances. I tampoc és estrany en aquests indrets l'increment mercantil del sexe.

L'esplai dirigit ha provocat a les nostres Illes la proliferació de zones saturades pel ciment armat sense cap respecte a la conservació de la natura i amb un model arquitectònic imposat, basat en criteris de rendabilitat, que res te a veure amb la construcció tradicional. Tampoc s'ha intentat donar un contingut cultural a l'esplai, i ha predominat el criteri embrutidor del mateix. Són milers els turistes que s'en tornen a casa amb un desconeixement total de les Illes. Les hi fan tot fàcil, rétols en la seva llengua, música, programes especials de ràdio i prest de TV, menjars habituals dels seus països, i fins i tot premsa diari local en anglés, quan en aquestes Illes ni tenim premsa en català, ni radio, ni una TV a l'altària de les nostres necessitats.

Amb uns altres criteris menys alienants, més arrelats amb la nostra cultura i naturalesa podriem gaudir de millors fonts de plaer. Inclús serviria per rompre l'estacionalitat, seria més educatiu i serviria a la comunicació entre diferentes realitats culturals. En definitiva, plaer i cultura són complementaris, encara que els dirigents del sector turístic no ho creguin.

Ciutat de Mallorca
30.8.86
Llorens Buades

(1). Monocultiu exagerat. La dependència econòmica (efectes directes i indirectes) expressada en percentatge del turisme respecte al PIB és a les Illes del 57% (dades de 1984). Les Illes Canàries, que són la segona zona de l'Estat espanyol amb més dependència econòmica del turisme, no arriba al 20%. Les places hoteleres (1984) de les Illes superen la xifra de les 230.000, essent el 23,2% del total de l'Estat espanyol, i ocupant la primera posició de totes les "comunitats autònomes" d'aquest estat.

(2). El turisme a les Illes és molt majoritàriament de "nacionalitat no espanyola", més del 90%. S'estima que el turisme arribat a les Illes és de més de 5,5 milions a l'any. Per a fernos una petita idea del que suposa el "canvi" de vida durant l'estiu respecte a les altres estacions, només cal veure que a Eivissa hi viuen permanentment unes 65.000 persones, i a la temporada turística aquesta quantitat es multiplica per 20 o més. Per estats de procedència, entre britànics i alemanys fan més del 70% dels "estrangers" turístics que passen per les Illes.

Abans de parlar de la Bressola sembla necessari de presentar el país en què se troba. Si examinem un mapa de l'Estat francès, no trobarem pas cap referència catalana en la terminologia que serveix per anomenar el nostre país: Perpinyà se diu "Perpignan", i si de cops podem trobar el nom de "Rousillon" (Roselló), la terminologia oficial és la de "Pyrénées Orientales" que amb el seu caire aparentment neutre amaga la voluntat d'esborrar tot el que pugui tenir relació amb la realitat històrica del nostre país.

Això se veu sus del mapa i se verifica en la realitat: durant molt anys generacions de catalans varen haver de patir càstig i mofes a l'escola si parlaven català: al patis dels establiments d'ensenyament se podia llegir: *soyez propres parlez français* (sigueu nets, parleu francès). Al llarg dels segles, sobretot a partir de l'escola pública obligatòria, els francesos van arribar a convèncer els catalans que calia renunciar a la propia identitat, que calia renunciar a la llengua propia. Aquest fenomen s'accelerà sobretot després de la segona guerra mundial.

Sigui com sigui, a l'any 1951, un gran majoria encara parlava català a Catalunya Nord, els forasters que hi arribaven l'havien d'apendre si volien tenir una vida social normal. Aquell any, el parlament francès va votar una llei; anomenada "loi Deixonne" que preveia la protecció i la promoció de les llengües dites "regionals". Aquella llei, segurament hauria frenat la decadència lingüística a Catalunya nord *si hagués estat aplicada*, mes el seu decret d'aplicació va ser publicat l'any 1972, és a dir, més de vint anys més tard!. I vint anys més tard l'estat de la llengua s'havia degradat força i tota una generació havia abandonat l'ús del català. Donades les noves circunstàncies la llei esdevenia inoperant. De totes maneres, les reinvindicacions a favor de la llengua eren febles i cal esperar el moviment de masses a nivell estatal del 68, perquè torni a sorgir una nova reinvindicació catalana més puixant. Aquell any, a més de les reinvindicacions de caire més social, les minories nacionals de l'estat francès se varen adonar que tenien unes arrels que l'ensenyament uniformitzat, la ràdio i la TV centralitzades, l'organització de l'inmigració interna, havien provat d'arrencar.

A Catalunya Nord el moviment català, sobretot cultural, renova els seus militants i comencen a aparèixer joves que tornen a parlar en català de manera quotidiana. El moviment se desenvolupa fins que en 1976 neix la Bressola.

La pedagogía a la Bressola

Sem partidaris d'una pedagogia activa que la reducció voluntària dels nostres efectius per classe (15 infants com a màxim) facilita.

L'objectiu essencial de la Bressola és que la mainada recuperi la "llengua dels avis", la llengua del país, i això de la manera més natural possible. Aquí cal tenir en compte un aspecte força important: és que encara que una certa proporció de població s'expressi en la seua llengua, mai no ho fa quan s'adreça a la mainada, per altra banda, tots el mitjans oficials de comunicació són de llengua francesa, això fa que la mainada que arriba a l'escola parla en francès, aquesta realitat suposa pels infants tres etapes:

— Una etapa d'aprenentatge de la llengua a través de l'animador(A) que parla exclusivament en català.

— La segona etapa per on ha de passar l'infant és la d'arribar a emprar el català de manera activa, o sigui que comenci a parlar en català.

— La tercera etapa que és la més difícil d'assolir és l'expressió espontània en català dels infants entre ells.

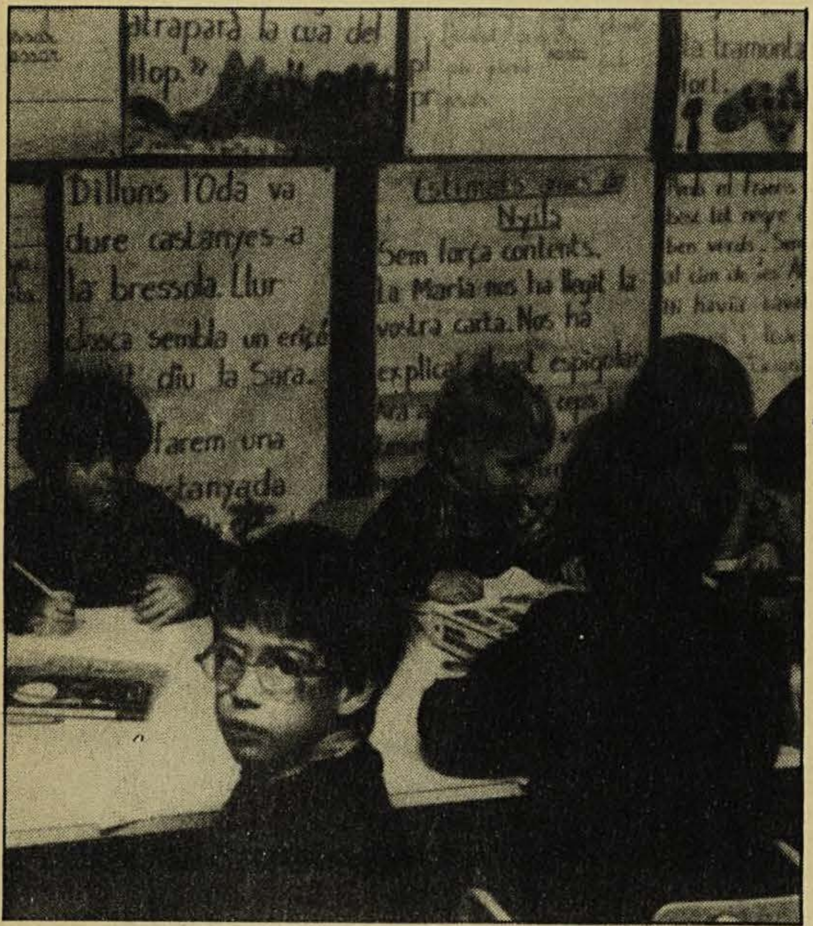
La Bressola avui

No cal dir que d'encà de la creació en 1976 s'ha fet força camí. S'ha passat de 5 à 70 alumnes i sobretot s'ha assolit un reconeixement que en un période no tan llunyà semblava impossible.

Sembla ser que, passat de llarg de molts entrebanas la Bressola s'hagi guanyat el suport de sectors de la població inesperats. Sembla ser que la seua tasca tenaç hagi arribat a conscienciar pares d'alumnes no forçoxament catalans ni "catalinistes" d'escolaritzar els seus fills en català.

Però per últim cal resenyar que la realitat de l'escola Bressola ultrapassa evidentment els límits de la pedagogia, i s'insereix plenament en el combat de la recuperació de la consciència nacional als mal anomentats "Pyrénées Orientales".

Escola Bressola
Perpinyà 2.9.86

Actres previstos al Principat

9 de Setembre: *xerrada a Barcelona organitzada per la Crida a la Solidaritat.*

Ultima setmana de Setembre a Barcelona: *"stand" de les activitats de l'escola, dins del marc d'una exposició organitzada per la Generalitat de Catalunya.*

Jornades Internacionals del CIEMEN

KOWALEWSKI, A CATALUNYA

Etnòleg, dirigent de Solidarnosc, Kowalewski, va participar amb la presentació del tema: ***"La minoria ucraniana a Polònia"****, en les XIes. Jornades Internacionals del CIEMEN realitzades a S. Miquel de Cuixà. Jornades que enguany es titulaven "Les nacions sense estat de l'Est europeu" i comptaven amb la participació de representants de centres d'estudis d'Hongria i Eslovènia, i d'altres estudiosos de la matèria.*

Escoltant a Kowalewski ens assabentàrem de la poca informació que ens arriba i circula dins mateix de Polònia. Les reinvindicacions nacionals dels ucranians afloraren novament en el moment d'ascens de les lluites obreres a Polònia, i aconseguiren que Solidarnosc recollís les seves demandes dins el programa del sindicat. Abans del cop de Jaruzelsky (que va guanyar algunes medalles oprimint a aquesta nacionalitat) es van arribar a imposar una sèrie de drets lingüístics i culturals, que com d'altres concessions fetes per la burocràcia, foren suprimides amb la involució que seguí al cop d'estat de desembre de 1981.

La minoría ucraïnesa a Polònia s'estima que està formada per unes 300 mil persones que viuen dispersos geogràficament cap al nord-oest de Polònia. Procedents del territori fronterer amb la Ucraïna actual que pertany a la URSS, varen ser deportats al final de la 2ª Guerra Mundial, de forma brutal i en 48 hores (conwoys de trens) i dispersats amb l'objectiu de la seva assimilació i anulació com a nacionalitat.

També ens parlà llargament de la història de la formació de Ucraïna i de la seva actual integració com a república dins la URSS. Dels importants errors comesos pels bolxevics, producte de la manca de comprensió del problema de les nacionalitats oprimides i del retrocés que es produí en època staliniana de les conquestes fetes per la revolució amb els drets nacionals, imposant el xovinisme gran-rus, que es el que impera actualment a la URSS.

Seria molt llarg entrar més a fons, i molt més resumir les hores que férem petar la xerrada. Seria bo que ens pogues tornar a visitar i expliqués amb més detall, els seus estudis i reflexions respecte a l'opresió nacional que es manté i s'aguditza tant a Polònia, com a les nacionalitats de la URSS, per el xovinisme gran-rus.

Per tota persona interessada, el CIEMEN publicarà properament les ponències. Solament recordar que la problemàtica de les nacionalitats oprimides està pendent de solució també als països de l'est europeu... Jornades com les del CIEMEN permeten aprofundir en aquest debat tan necessari que fa molt temps s'ha encetat i en el que tenim moltes coses a apendre i per aclarir tots aquells que ens reclamem del comunisme com a alternativa social íntegrament alliberadora.

Mireia